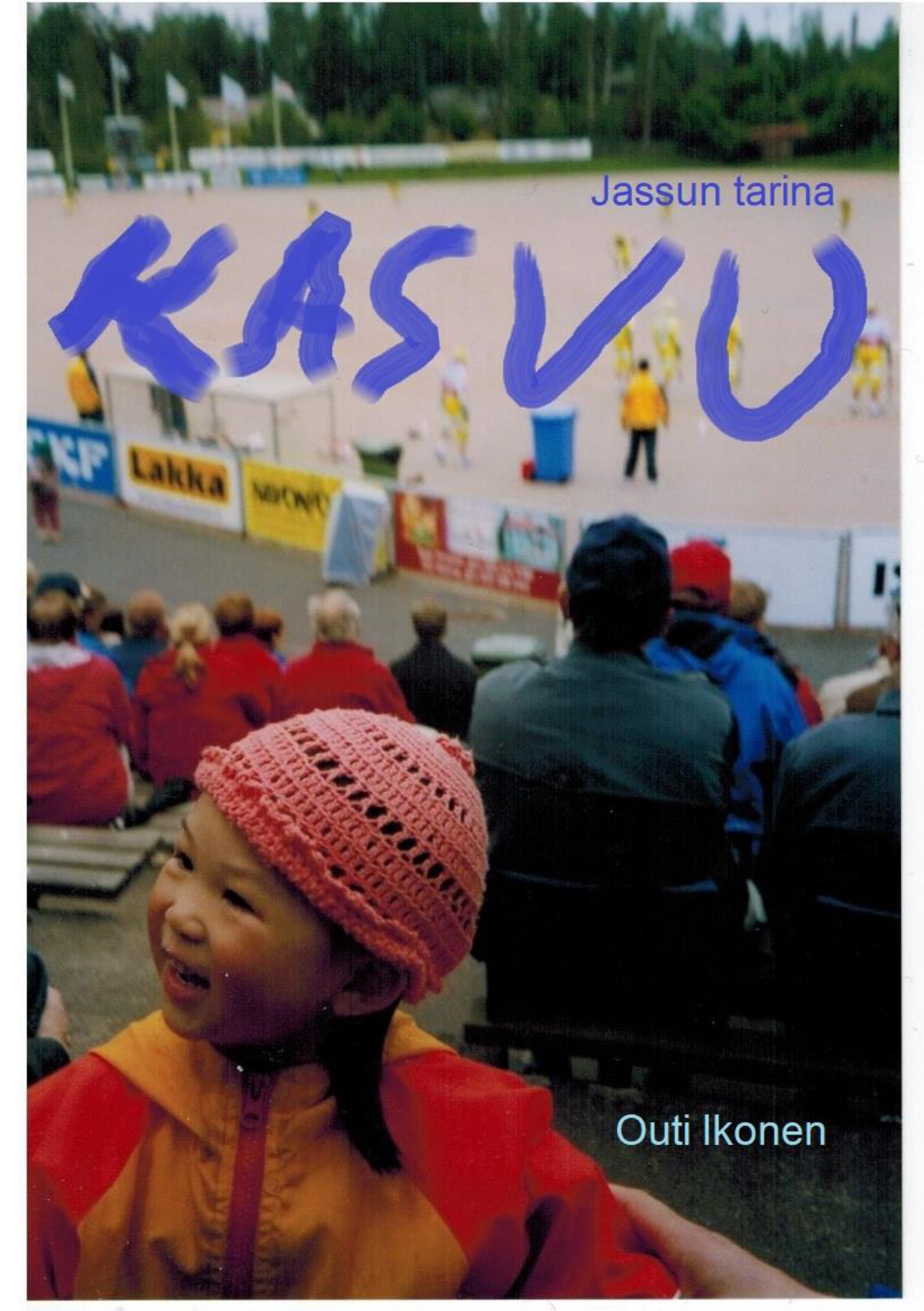


A photograph of a sports field, likely a baseball or softball field, with a crowd of spectators in the foreground. A young child wearing a red and orange jacket and a pink crocheted hat is looking up and smiling. In the background, there are players on the field, a blue trash can, and various banners, including one for 'Lakka'. The title 'KASVU' is written in large, blue, hand-painted letters across the middle of the image.

Jassun tarina

KASVU

Outi Ikonen

Kasvu

JASSUN TARINA

Yueyangista Hyvinkäälle

Outi Ikonen

*omistan tämän historiikin (kertomuksen tähän mennessä
elätystä) Jassulle*

Osa tarinan henkilöiden nimistä on muutettu, mutta
kaikki tapahtumat ovat todellisia.

© 2020 Ikonen, Outi

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 9789528024729

1. Changcha, Kiinan kansantasavalta
2. yläkouluun, seiskaluokka!
3. Mantelipuun päiväkodista Paavolan alakouluun
4. Jaakko ja spanielit
5. johan ollaan konkareita, kasiluokka!
6. mysteerimeininkiä skeittiparkeilla, luistelijana
ja Kiinassa
7. Valtteri ja ongelmainen ysiluokka
8. aallot vievät eteenpäin

CHANGCHA, KIINAN KANSANTASAVALTA

Heräsin, kun Finnairin reittilento oli jo laskukiidossa Beijingiin (Pekingiin). Alkumatkasta olin katsellut lentokoneen ikkunasta Siperian kaupunkeja, valopisteitä pimeydessä. Mutta sitten en enää jaksanut muuta kuin käpertyä omalleni ja viereiselleni tyhjälle istuimelle nukkumaan.

Meidän oli pitänyt hakea adoptiovauvamme Kiinasta yhdessä. Mutta kahta päivää ennen hakumatkaa puolisolteni Mikolle tapahtui aivoinfarkti. Kuuluimme ryhmään, jonka oli määrä tuoda seitsemän vauvaa uusiin koteihin Suomeen. Siihen orpokotiin, jossa meidän tyttäremme odotti, ei ollut mahdollista päästä muutoin kuin tämän ryhmän mukana. Joko hakisin lapsemme Kiinasta ilman puolisoani, tai sitten vauva jäisi toistamiseen hylättynä orpokotiin.

* * *

Tyttö itki pää punaisena paksussa talvivaatetuksessaan. Lastenhoitaja oli juuri tyrkännyt hänet ja tuttipullon syliini hotellin aulassa. Sitten hoitaja vain lähti, kuten muidenkin vauvojen saattajat. Ehkä heidän kulttuuriinsa kuului, ettei kannattanut jäädä tunteilemaan.

Suomalaisryhmämme oli kiinalaisen oppaamme Jessen avustuksella päässyt Beijingistä jatkolennolla Changchaan, Hunanin osavaltion pääkaupunkiin, jonne orpokoti toimitti lapsemme Yueyangin kaupungista. Olin ennen Suomesta lähtöä juossut ne kaksi Mikon sairastumisen jälkeistä päivää kuumeisesti keräämässä lupia ja leimoja päästäkseni hakemaan vauvan ilman puolisoani. Kiinan konsuli Helsingissä, "his excellency", oli ymmärtäväinen, mutta nuori venäläinen naislääkäri Hyvinkään sairaalassa ei. Jonotin häneltä viisi tuntia todistusta siitä, ettei Mikko aivoinfarktinsa takia voi lähteä lennolle. Sitten suomalainen sairaanhoitaja puuttui tilanteeseen ja painosti lääkärin kirjoittamaan

lausunnon. Tämä hoituri, arjen enkeli, mahdollisti matkaan pääsemiseni.

Ja nyt ihmettelin kiinalaisen hotellin aulassa, mitä tehdä tälle vaaleansinisiin toppavaatteisiin puetulle käärölle, joka oli huutamassa päätään puhki. Oli helmikuu 2003. Changchassa oli poikkeuksellisen kylmää, pikkupakkasta, mutta hotellin ja kauppojen ovet pidettiin sepposen selällään auki. Tavallisten ihmisten kodeissa ei ymmärtääkseni ollut lämmitystä lainkaan.

Bussimatkallemme Changchan lentokentältä hotelliin oli järjestetty parikymppinen nuorukainen laulamaan yhdysvaltalaisia kotiseutulauluja. Kuultiin ”Sweet Home Alabama” ja ”Country Road, Take Me Home”. Vietin lukioikäisenä vaihto-oppilasvuoden Yhdysvalloissa, mistä luullakseni sain rohkeutta myös kansainväliseen adoptioon. Mutta nyt menin kananlihalle myötähäpeästä. Vaikka amerikkalaiset olivatkin vuonna 2003 tärkein kiinalaislapsia

adoptoiva kansakunta, olisin kuvitellut heidän haluavan mieluummin tutustua kiinalaiseen kulttuuriin kuin pönkittävän omaansa.

Vai kiinalaisetko tässä olivat halunneet osoittaa vieraanvaraisuuttaan länsimaalaisille? Bussissa laulaneen pojan katse oli aika vauhko, kun hän tajusi, ettemme olleetkaan amerikkalaisia. Mutta taputimme hänelle silti. Liennytyksen hengessä edettiin, ja kiinalaiset arvostivat meitä adoptiolapsen hakijoita. Kun menimme ryhmänä vaikka hotellin ravintolaan syömään, monet paikalliset silittivät vauvojen tukkaa ja sanoivat "thank you".

Kannettuani tytön hotellin aulasta huoneeseeni kuorin hänet esiin tamineistaan. Hän oli kahdeksan kuukauden ikäinen, mutta vain 62 cm pituinen ja 6 kilon painoinen, sekä niin veltto, ettei pystynyt kääntymään selältä vatsalleen. Hänen fyysinen tilansa

taisi vastata kolmen kuukauden ikäistä suomalaisvauvaa.

Oppaamme Jesse tuli varmistamaan, että saan tytön ruokituksi (Suomesta tuomillani soseilla ja maitovalmisteilla). Hoitajan jättämä maitopullo oli silminnähden likainen, sen sisältöä en uskaltanut käyttää.

Hotellista oli mahdollista lainata lastenrattaita ulkoiluja varten. Jesse suositteli minua ottamaan mieluummin rattaat kuin kengurupussin, jotta en rasittaisi itseäni, ja sanoi että ulkoilu olisi turvallista. ”Kengurupussi” siis oli aikuisen olan yli vedettävä riippumatto vauvalle. Kuitenkin, kun käteni puristivat rattaiden kahvoja, en lainkaan huomannut pientä poikaa, taskuvarasta, joka vei lompakkoni.

Hetkessä ympärilleni kerääntyi kymmenien kiinalaisten kiihtynyt joukko. Ymmärsin, että he eivät olleet minulle vihaisia, mutta sen pitemmälle tilanteessa ei päästy, ennen kuin suomalaisryhmämme toinen perhe osui paikalle. Pyysin hälyttämään Jessen.

-This is a terrible face-losing, kamala kasvojen menetys, pahoitteli Jesse minulle.

Rauhoittelin häntä, että lompakossani ei ollut paljonkaan rahaa, enemmän osan olin jättänyt hotellihuoneen turvasäilöön. Jesse pyysi ymmärtämystä pienelle taskuvarkaalalle. Hän ennusti, että pojan tulevaisuus voisi olla synkkä.

Changchan jälkeen suomalaisryhmämme palasi Beijiingiin odottamaan maahantulolupia Suomeen. Beijiingissä valmisteltiin vuoden 2008 olympialaisia.

Tunnelma kaupungissa oli kylmän kolkko. Tyttö kulki taas ”kengurupussissa”, jota kannoin olallani. Siinä hän vaikutti viihtyvän. Kahden vanhemman perheet käyttivät lastenrattaita tai muuten vuorottelivat vauvansa hoidossa, mutta minulla meni näin, että välillä olin vuorokaudenkin syömättä.

Kaikilla meillä uusilla vanhemmilla oli paljon opeteltavaa, Jesse sukkuloi aputyttönsä Tiantianin kanssa auttamassa, minkä ehti. En halunnut heittäytyä kiinalaisten adoptio-opastajien murheenkryyniksi, vaan kestin sitten vain nälkäni. Tyttö sentään alkoi luottaa minuun, joten vinolla huumorilla päättelin, että jotain hyvää on Kiinan kansantasavaltakin saanut aikaiseksi.

Teini-ikäisenä Jassu kertoi kaveriensa kutsuvan häntä ”torilapseksi”, vaikkei häntä ollut löydetty torilta, vaan lastenkodin portilta. Käsittääkseni nimitys on kuitenkin

humoristisen hyväksyvä, ei rasistinen.



Mikä on "piiskamattotuoli"? Tämä ja monta muuta Kiina-tyttöni kasvuun liittyvää asiaa saavat sanansijansa tässä kirjassa. Laadin kertomukseni ensisijaisesti kronikaksi (muistoksi) Jassulle itselleen, mutta sitten mieleeni tuli jakaa tarina muillekin. Ei taida olla ihan tavallista, että äiti ja adoptiotytär kulkevat aamuisin samaan kouluun?

